

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

Αριθμός 34

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Έν Αθήναις τῇ 4 Ἰουλίου 1899.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Θὰ ἦτο ὁμολογουμένως ἄδικον νὰ ἰσχυρισθῆ τις ὅτι δὲν προωδεύσαμεν ὑπὸ τὴν ἐποψίαν τῆς κοινοβουλευτικῆς ἀφρότητας. Τὰ τελευταῖα ἐν τῇ Βουλῇ ἐπέισόδια τῶν ὁποίων ἤρωε ἐγένετο ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑλλησιαστικῶν μὲν ἐνθυμίζουσι τὸ κλασικώτατον ἐκείνο: « Ἐγὼ εἶμαι ἀφρόφων, βρε γάϊδαρε ». Ποῦ τοιαῦτα ἀθάνατοι φράσεις τώρα; Τὰ ἐπέισόδια λήγουσι καὶ δίδονται ἐξηγήσεις με φρασσεολογίαν τὴν ὁποίαν θὰ ἐξήλευε καὶ ἱππότης τῆς ἐποχῆς Λευδοβίκου ΙΑ'. Παράδειγμα τὸ προχθιανὸν ἐπέισόδιον.

Ὁ κ. Εὐταξίας εἶχεν ὑδρίσει μωρὸν κάποιον βουλευτὴν, ὁ ὅποιος εἰς τὴν ἀμέσως ἐπομένην συνεδρίασιν ἐπανεφερε τὸ ζήτημα τῆς ἐξυβρίσεως του εἰς τὴν Βουλὴν. Καὶ ὁ κ. Εὐταξίας ἐσπευσεν νὰ ἀποεξηγήσει ἱπποτικώτατα.

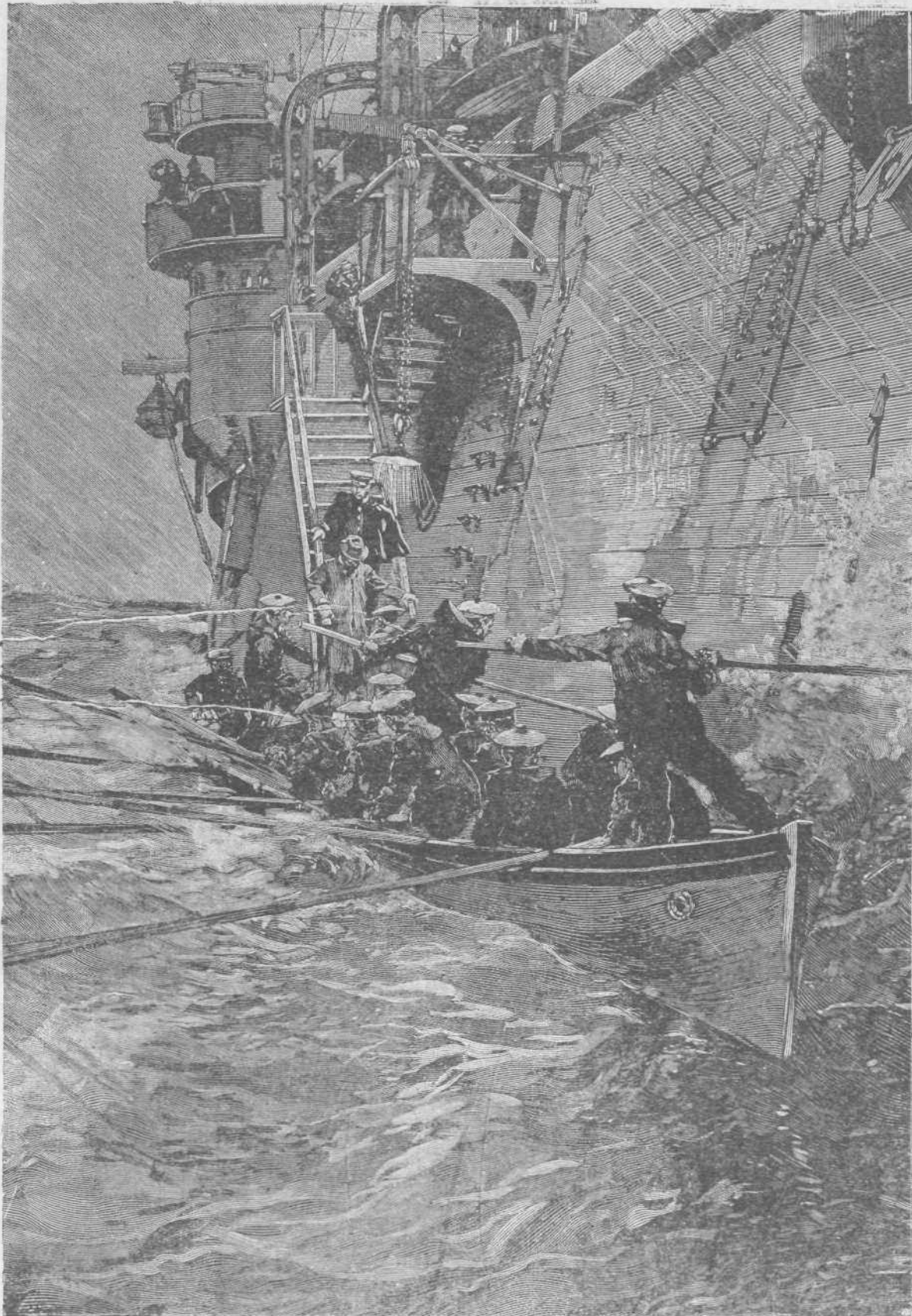
— Ἐγὼ ὠμίλουσι, εἶπε ὁ κ. βουλευτὴς ἐγέλα. Εἶπα τότε: « γελᾷ ὁ μωρὸς κἂν τι μὴ γελοῖον ἦ ».

— Αἶ μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἐνούσατε τὸν κ. βουλευτὴν, ἐπεξηγεῖ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Βουλῆς.

Καὶ τὸ ἐπέισόδιον λήγει. Φαίνεται ὅτι ἀφρότερα τὰ μέρη εὐμεῖναν εὐχαριστήμενα ἀπὸ τὰς δοθείσας ἐξηγήσεις.

Θὰ μοῦ εἰπῆτε ἴσως, ὅτι ἡ ἐπανόρθωσις αὕτη δὲν διαφέρει κατ' οὐσίαν πρὸς τὴν φρασίν τὴν ὁποίαν ἐνθυμίσθη ἐἰς τὴν ἀρχὴν. Ἀδιάφορον ἀρκεῖ ὅτι διαφέρουσι αἱ λέξεις.

Αἱ ἐξηγήσεις τοῦ κ. Εὐταξίας μοῦ ἐπενθυμίζουσι ἀκόμη τὴν ἐπανόρθωσιν ἀπρεπείας τοῦ περιφήμου Νικόλ, ὅστις θέλων νὰ φανῆ ἀρεστός πρὸς τὸν λαόν κυρίαν, εἶπεν εἰς αὐτὴν μεταξὺ ἄλλων ὅτι θαν-

Ὁ Δρεῦφους ἀποβιβαζόμενος τοῦ « Σφᾶξ » ἐν Κιμπερών.

μάζει τὰ ὠραῖα μικρὰ ματάκια της.

— Μὰ τί διάβολο! τῆ παρατήρησεν ἰδιαιτέρως κάποιος φίλος του· δὲν ἤξεύρεις ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν θέλουσι νὰ ἔχουσι μικρὰ ματάκια;

Ὁ Νικόλ, ὅστις ἦτο ὄλον εἰς τὸ κέφι, ἐσπευσε νὰ ἐπανεύρη τὴν κυρίαν καὶ νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος του.

— ὦ! κυρία μου, εἶπε, θὰ μοῦ συγχωρήσετε τὸ χονδροειδέστατον σφάλμα τὸ ὁποῖον ἔκαμα; Βλέπω ὅτι ἡπατήθησι οἰκτρά· σεις ἔχετε ὠραϊστάτους μεγαλοὺς ὀφθαλμούς, καθὼς καὶ τὴν μύτην, τὸ στόμα, τὰ πόδια ἐπίσης.

Εἶναι περίεργον πῶς ἡ ἀντιπολίτευσις δὲν ἐμυρίσθη ἀκόμη τὸ νέον μέσον κωλυσιεργίας, τοῦ ὁποίου παράδειγμα πρὸ τινῶν ἡμερῶν μᾶς εἶδον οἱ σοσιαλισταὶ βουλευταὶ τοῦ Βελγίου, ἀλλ' ἐξακολουθοῦν τὴν παμπάλαιον μέθοδον τῶν ἐνστάσεων ἀπρεπείας καὶ τῆς δι' ὀνομαστικῆς κλήσεως ἐπιψηφίσεως. Ἐκεῖ ἐν πλήρει συνεδρίασει τῆς Βουλῆς οἱ σοσιαλισταὶ βουλευταὶ εἶδον εἶδος παραστάσεως ποικιλοτάτης· με ἀπαγγελίαν ἔργων τῆς κλασικῆς φιλολογίας καὶ με ὀργανικὴν μουσικὴν. Δύο ἐκ τῶν εἰρημίων βουλευτῶν ἐξέβαλον ἀπαθίστατα ἀπὸ αἰς τσέπαις των ὁ μὲν εἰς παιδικὴν σάλπιγγα, ὁ δὲ ἄλλος κυνηγετικὸν κέρας καὶ ἤρχισαν νὰ φυσῶσι με ὅλας τὰς δυνάμεις των. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δύο ἄλλοι σοσιαλισταὶ ἀπήγγελλον πάση δυνάμει, καὶ οἱ δύο μαζῆ, τὸ ὄνειρον τῆς Ἀθαλίας καὶ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ Αὐγούστου πρὸς τὸν Κίνναν.

Παρ' ἡμῖν τὰ ἐγγύρια ὄργανα, ὁ ζυρναῖ, τὸ νταούλι, ἡ καραμούντζα, θὰ ἐξεπλήρουσι πολὺ ἀποτελεσματικώτερον τὸν σκοπὸν των, ὁ δὲ κύριος Εὐταξίας, ὅταν ἦναι ἀντιπολιτευόμενος, θὰ ἔχῃ εὐ-

καιρην ν' απαγγέλλη μεγαλοφωνότερον οσα ρητά γνωρίζει.

Τοιοῦτο γεγονός θά εἶχε καί τοῦτο τό καλόν, ὅτι θά ἤμπορουσε νά ὀνομασθῇ κοινοβουλευτική συμφωνία καί δέν θά παρίσταντο οἱ βουλευταί ὡς ἀνέναντος πρῶ- γόμενοι.

Ὁ νεωτερισμός τῶν πολιτικῶν γευμάτων φαίνεται ὅτι εἶνε προωρισμένος νά εὐδοκίμησῃ τεραστίως παρ' ἡμῖν. Ἀκόμη δέν ἔχονεῦθη καλά καλὰ τό γεῦμα τοῦ κ. Βουδούρη καί ἰδοῦ ὅτι προετοιμάζεται ἄλλο, προσφερόμενον αὐτῆν τήν φορᾶν ὑπό τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν κ. Ρώμα. Τό δεύτερον τοῦτο γλέντι δικαίως ἤμπορεῖ νά ὀνομασθῇ Ρωμαϊκόν· ὅτι ἐπί τῆς κατ' αὐτό πρόκειται νά διασκεδάσῃ τούς συμπροσίζοντας πατέρας αὐλητρίδας καί ὀρηστρίδας, ὅπως κατὰ τὰ ρωμαϊκά συμπόσια, ἀλλά ἐπί τῆς καί τοῦτο θά ἦναι ρωμαϊκό, ὡς ἦτο καί τό πρῶτον, ἤδη ὅτι οἱ προσκεκλημένοι θά παρουσιασθοῦν μέ τὰ σακάκια τους ἢ τούς ζακίδες, τῆς ρεμπουλικῆς ἢ τῆς φάβας καί τήν ἀπαραιτήτου μαγγοῦραν εἰς τό χέρι ἑλληνοπρεσβιτάτα καί παληκορικότατα. Εἰς τό τραπέζι θά παρατεθῇ, ὡς λέγεται, καί ἀρνί ἀλά παληκάρ.

Καί ἐπί τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς ἀναγγέλλομεν ὅτι εἰς τό ἐρχόμενον φύλλον ἡ «Κυριακάτικη» θά σᾶς ἔχη μεγάλην εἰκόνα ὄλων τῶν μετασχόντων εἰς τό γεῦμα τοῦ κ. Βουδούρη κατὰ λαμπρᾶν φωτογραφίαν τοῦ κ. Μαρτυριανᾶκη.

Πάει καί ἡ προσωπική κράτησις. Τό ὑποβληθέν νομοσχέδιον περί καταργήσεως τῆς ἐντός ὀλίγου ψηφίζεται καί καθίσταται νόμος τοῦ Κράτους. Καί ἡκούσθη γνωστός τοκογλύφος λέγων πρὸς ὀφειλέτην, τοῦ ὁποίου ἔχει ψῆσαι τό ψῆρι στό χεῖλιν.

— Ἄ, φίλε μου, δέν ζεῖραίς πῶσον χαίρω πού καταργεῖται ἡ προσωπική κράτησις. Τώρα πού δέν θά σέ κυνηγοῦν πλέον οἱ δικαστικοί κλητῆρες, πιστεύω νά πιάσῃς χαμμάτι δουλεία καί νά μοῦ ἐξοφλήσῃς ἐκεῖνα τὰ συναλλαγμάτάκια.

Καί ὁ ἄλλος μέ συγχετικῆν ἀφέλειαν:

— Βεβαίωτατα· καί δι' αὐτό ἴσα ἴσα ἐσκόπευα νά σᾶς προτείνω νά μοῦ δανείστῃς ἀκόμη μερικά κεφάλαια διὰ μίαν ἐπιχείρησιν, ἡ ὁποία θά μέ βοηθήσῃ νά ἐξοφλήσω ὄλα μου τὰ χρέη.

Ὁ δανειστής τρέπεται εἰς ἄτακτον φυγήν.

Παρατηρήθη ὅτι κατὰ τὰς παννυχίδας τῆς Βουλῆς ὀλη ἡ δεξιὰ πτέρυξ, ὀλη ἡ ἀριστερά, καί μόνον ἡ ἀριστερά ἀντιπροσωπεύεται ὑπό ὀλίγων ἀγρόφων βουλευτῶν φερόντων συχνάς ἐνστάσεις ἀπαρτίας. Αἱ συζητήσεις ἀπλοποιούνται τοιοῦτοτρόπος· καί διὰ νά συμπληρωθῇ ἡ εὐφυῆς ἐπίνοια δέν χρειάζεται ἄλλο τίποτε παρὰ ν' ἀντικατασταθοῦν τὰ καθήματα τῆς δεξιᾶς μέ κριβάτια. Ὅταν ἐκφωνῆται ὁ κατάλογος, οἱ συμπολιτευόμενοι θά λέγουν παρῶν καί θά κοουκουλώνονται πάλιν. Μόνον ὅτι οἱ ψηφολέκται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θά ἦναι ἠναγκασμένοι ν' ἀνασηκῶνται τὰ παπλώματα διὰ νά ἐξακριβώσουν ἐάν ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἐκφωνοῦνται τὰ δνόματα εἶνε παρόντες· καί τοῦτο διὰ νά μή γίνεταί ἀπαρτία μέ παπλώματα, ὡς ἄλλοτε, εἰς περασμένην ἐποχὴν, ἐγένετο ἀπαρτία διὰ ταμπάρων. Ἀλλά καί οἱ καυγάδες θά δικαιολογῶνται τότε ὅτι εἶναι διὰ τό πάπλωμα.

Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι τό φυσοῦν ἀκόμη καί δέν κρύνει, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπέραςεν ἐν μῆ νυκτί καί μόνον 46 ὄλα νομοσχέδια ἐν ἀπουσίᾳ τῆς ἀριστερᾶς, ἐξαπατηθείσης.

Ἐπί τούτου κάποιος ἀντιπολιτευόμενος παρεπονεῖτο ἰδιαιτέρως πρὸς φίλον τοῦ συμπολιτευόμενον, κατηγορῶν τήν Κυβέρνησιν ὡς θέλουσαν ἐξ ὑφαρπαγῆς νά ἐπιτύχῃ τήν ψῆφισιν τῶν νομοσχεδίων τῆς.

— Φίλε μου, παρετήρησεν ὁ συμπολιτευόμενος, ἡ Κυβέρνησις εἰς τήν περίστασιν αὐτῆν ἐφέρθη εὐαγγελικώτατα καί ἔχει ἀδικίαν νά παραπονησῃ.

— Εὐαγγελικώτατα!

— Βέβαια· τί λέγει τό Εὐαγγέλιον; Μή γνώτω ἡ ἀριστερά τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ. Ἴδου διατί ἡ Κυβέρνησις ἀφῆκε τήν ἀριστεράν νά κοιμηθῇ ἤσυχος.

Τό ἐπιχείρημα κατέστησεν ἄλαλον ὡς Ζαΐμην τῶν ἀντιπολιτευόμενων.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕ ΠΡΟΒΟΛΑΣ ΦΩΤΕΙΝΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Ὁ περίπατος τῶν Ἀθηνῶν ἔχει τήν ἱστορίαν του, ἱστορίαν μέ πολλές ὥραιας καί ἀσχημούς σελίδας. Ὁ Ἀθηναϊκός περίπατος ἐγενήθη εἰς τήν ὁδόν Πατησίων, ἀνεπτύχθη εἰς τήν λεωφόρον Ὀλγας καί ἠδρόθη εἰς τό Ζάππειον.

Αὐτή εἶνε ἡ μεγάλη βόλτα τήν ὁποίαν ἐντός μίας δεκαπενταετίας ἔκαμεν ὁ περίπατος τῶν Ἀθηνῶν.

Μέχρι τοῦ 1883 ἡ μακρὰ ξηρά καί ἀνώμαλος τότε ὁδός ἡ ὄδηγοσα διὰ μέσου πυκνῶν νεφῶν κοινοροτοῦ εἰς τό Προάστειον τῶν Πατησίων, ἐπλημμυρούσε κάθε Πέμπτην καί Κυριακῆν ἀπό περιπατητάς ρομαντικούς, ἀπό προγαστράς τμηματάρχας τῶν ὑπουργείων μέ ἀσπρο γελέκο καί χονδρῆν καδόναν, ἀπό φαλακρούς καθηγητάς τῶν γυμνασίων μέ φάβην καπέλλο καί σάλι, ἀπό ποιητάς θύοντας εἰς τόν Βύρωνα, ἀπό νεολαίαν ἀντιγράφους τούς στίχους τοῦ Σούτσου καί τοῦ Παράσγου εἰς λευκώματα ἀναιμικῶν Ἀθιδῶν, ἀπό ἀποστράτους λοχαγοῦς, ἀπό συνταγματάρχας μέ παχιεῖς φροντωτοῦς μύστακας ὁμοίους μέ φαγωμένο πινέλο ζωγράφου, ἀπό κυρίας μέ κρινολίνο καί κυρίας μέ ἐρυθρόν φέσι, ἀπό φουστανελλοφόρους γίγαντας καί δανόβρες μέ τζογιέ πανταλῖον καί κεντό σακάκι καί ἀπό Ἀθιδῶς μέ καπέλλο ρινίς καί μέ ὀφθαλμούς πλήρεις μελοδραματικῆς περιπαθείας καί μέ ὑγρασίαν... ἀπό δάκρυα ἐπικινδύουν εἰς τήν γείαν τοῦ ἔρωτος... Αὐτός ἦτο ὁ μοναδικός περίπατος τῶν Ἀθηνῶν τότε. Ἀργότερον καί χωρὶς κανεῖς νά τό ἐν-

νοῆσῃ ὁ περίπατος αὐτός διωχθεῖσθῃ εἰς τήν λεωφόρον Ὀλγας μέ ὄλον τό μωσαϊκόν τῶν μορφῶν καί τῶν ἀμφιπέπων.

Ἡ ὁδός Πατησίων ἐγκαταλείφθη αἰῶνας μίαν ἐσπέραν καί τό ρεῦμα ἐκεῖνο τό ἀνθρώπινον ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καί ἐγύθη εἰς τήν ὁδόν Σταδίου, ἐπειτα διήλθε διὰ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καί κατεστάλαξεν εἰς τό θέατρον τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τό Σταδίον.

Ὁ δεύτερος αὐτός περίπατος εἶχεν ἔκτασιν ἐνός χιλιομέτρου περίπου, ἕκαστος δὲ περιπατητῆς διὰ νά τόν ἐκτελέσῃ ἐχρειάζετο προσόντα ὁμοίως. Ἡ ἀφετηρία ἦτο ἡ πλατεία τῆς Ὀμοσεῖας, τέρμα δὲ τό Παναθηναϊκόν Σταδίον. Δύς διάμοσι σταθμοῖ ἀναμύχλης ὑπῆρχον. Ἐνας ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος καί ὁ ἄλλος τό παρὰ τό θέατρον τῶν Ὀλυμπίων κρημνιστὸν καφενεῖον λέγω κρημαστῶν, ὁποῖο ἀνεγείρετο ἐπί τινος λόφου ἐκ χρώματος καί πετρῶν. Ἐπὶ τοῦ ὑψώματος αὐτοῦ παρετάσσοντο τὰ τραπέζια τοῦ καφενείου τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευον καί ὡς θεωρεῖα πρώτης σειρᾶς διὰ τούς θελήοντας νά βλέπουν τούς διερχομένους κάτωθι περιπατητάς.

Ἀπο τήν γωνίαν ὅπου ἦτο τό κρημαστὸν καφενεῖον ἤρχιζεν ἡ λεωφόρος Ὀλγας εἰς τήν ὁποίαν ἐγένοντο αἱ ἐκβολαὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ περιπάτου. Ἐκεῖ συνηγόταντο ὄλαι αἱ καλλοναὶ αἱ ἐξυμνοῦμεναι τότε, ὄλαι αἱ ὁμοσεραὶ νεότητες καί ὄλαι αἱ πολιτικαὶ καί φιλολογικαὶ προσωπικότητες.

Μετὰ ζῶνι δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ὁ περίπατος μεταβλήθη πάλιν διατηρήσας μόνον τήν ἀρετήριαν αὐτοῦ. Ὁ Ἀθηναϊκός περίπατος περιορίσθη μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος ὅπου εἰς τῆς ἐδομομάδος ὤρετο ὡς μαινομένη ἡ μουσική τῆς φρουρᾶς.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον οἱ πόδες τῶν Ἀθηνῶν συνελθόντες ἀποδοκίμασαν τήν πλατείαν τοῦ Συντάγματος καί ἐπροχώρησαν πρὸς κατὰλήψιν τῆς δειροστομίας τοῦ Συντάγματος καί διατηροῦν μέχρι σήμερον. Μετὰ τήν ἀνακέρυξιν τῆς δειροστομίας ὁ Ἀθηναϊκός περίπατος ἔκαμε μίαν ἐπιβίωσιν καί ἀπλώσας τούς πλοκάμους του περιέσφιζεν ἐντός αὐτῶν τό Ζάππειον, τήν λεωφόρον Ὀλγας καί τήν ὁδόν Κηφισοῦ.

Καί ἐγύθη νέα ζῶν ἐντός αὐτοῦ.

Τό προσωπικόν τοῦ πρώτου Ἀθηναϊκοῦ περιπάτου μετὰ τήν εἰς τόν θρόνον ἀνάρρησιν τοῦ Ζαππεῖου

ἀπελύθη ὀλοκλήρον καί ἀντ' αὐτοῦ ἦλθον νέα φυσιογνωμίαι, νέα ἀμφιπέσεις, νέα χρώματα.

Δὲν ὑπάρχει πλέον οὐτὸ ἴγος τοῦ κόσμου ἐκεῖνου. Οἱ περιπατηταὶ μέ ζακίταν καί γάντι, αἱ Ἀθιδῶς μέ χάριν παρισινήν. Οἱ ζακετοφόροι ἄνδρες καί μέ ὄλην τήν καυστικὴν εἰρωνείαν μίᾳ γαλιίδος λογογράφου, ἤτις τούς παρομοιάζει ὅταν εἶνε ματαῦ κυριῶν, ὡς ἄλλοτε νεκροφόρος ἀμάξης ἐν μέσῳ ἀθίων, εἶνε κομψότεροι καί χαριέστεροι. Οἱ ἄνδρες ἤξερουν νά ἐνοῦθουν, νά περιπατήσουν, νά χαριετίσσουν. Αἱ γυναῖκες ἤξερουν νά μειδιάσουν, νά συναρπάσουν, νά μαγεύσουν.

Ἡ δειροστομία διαίρεται εἰς δύο... πεζοδρομία τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν δύο κόσμους καθ' ὀλοκλήριαν ἀντιθέτους. Τό ἐν πεζοδρομίον ἀποτελεῖ πλατεῖον τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου διασχίζεται δὲ ἀπὸ διπλῆν σειράν πιπεριῶν, τό ἄλλο ληθόστρωτον ἔχει μίαν μόνον σειράν δένδρων τῶν ὁποίων ἡ σιά σχηματίζει τρίχαπτα καί ἠηρωτά ἐπάνω εἰς τὰς μαρμαρίνους προσόψεις τῶν μεγάρων τῆς πλευρᾶς ἐκείνης τῶν ἀκτινοβολούντων ὡς παλώρια χιονοστιβάδας ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ἐκαστον τῶν τροποῦρ αὐτῶν ἔχει τὸν κόσμον του, τὰ χρώματά του, τό φῶς του. Τό ἐν ἐντέλειος διάφορον τοῦ ἄλλου. Τό ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τό πλαισίον τήν σειράν τῶν ἐκ μαρμαροῦ παλλεύκων ἀνακτόρων εἶνε διὰ τὸν κόσμον τὸν ἐκ μετὰξῆς καί αἴθερος, τὸν ἀραγοῦσῃ καί ἀσύλληπτον. Εἰς αὐτό κἀμουν τὸν περιπάτον τους τὰ χειμερινὰ ἀπογεύματα αἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀκαλοῦ κόσμου.

Ἀπὸ αὐτό διερχονται αἱ λέοντες τῶν Ἀθηνῶν, αἱ λατρευόμεναι Ἀθιδῶς, αἱ κομψαὶ κυρία τῆς αὐλικῆς ἀριστοκρατίας καί... αἱ μέχρις ἀηδίας μιμούμεναι αὐτοῦς, οἱ παρεξήγοντες τήν παρισινήν ζῶν καί σφίγγοντες τό σῶμαν μέχρι διαρρήξεως τοῦ θώρακος. Αὐτοὶ εἶνε οἱ κατὰ φαντασίαν ἀριστοκράται ὅστινες νομίζουσι ὅτι ἔχουν τήν σπονδυλικὴν στήλην ἐξ ἐλευθεροτόδοντος καί χρυσοῦ, ὅτι τό αἷμα τους εἶνε κατασκευασμένον ἀπὸ ἀπόσταγμα κυανῶν ρόδων, ὅτι ἡ καρδιά τους εἶνε ἀπὸ φύλλα μενεζέδων καί κρίνων, ὅτι ἰδρώνουν κολώναν... ὅτι πῦθουν... ὁρῶσιν καί ὅτι ὁ θέρμος τὸν ὁποῖον κἀμουν βήχοντες δέν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ εἰσαγωγή... μελοδράματος. Προσπαθοῦν εἰς ὄλα νά μιμηθοῦν τὸν ὀλιγομέλῃ κόσμον τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν καί κυρδίζονται ἐκ Παρισίων.

Περνοῦν λοιπὸν καί αὐτοὶ ἀπὸ τό δεξιὸν τροποῦρ τὰ χειμερινὰ ἀπογεύματα διότι ἀπὸ τό ἀριστερόν διερχεται κόσμος ποικιλόμορφος, μυριόχρωμος, ἀνακατε-

μένος. Ἀπὸ τό ἀριστερόν πεζοδρομίον ὅπου ἡ διπλῆ γραμμὴ τῶν δένδρων καί αἱ παχιεῖαι σιαί καί ἡ μακρὰ σειρά τῶν ἐδωλίων περᾶ ὁ κόσμος τῶν φαντάρων καί τῶν παιδαγωγῶν, τῶν ἀπλυθέντων διδασκάλων καί τῶν ἀπογενητευμένων ποιητῶν.

Εἰς τό πεζοδρομίον αὐτό τό κατάσκιον καί πάντοσον, εἰς τό ὁποῖον ὁ ἥλιος δέν ἐφθασεν ἀκόμη γίνονται αἱ ψευδοπειθεῖσεις τῶν ἀνδρῶν τῆς φρουρᾶς τῶν Ἀθηνῶν τῶν ἐτοιμαζομένων διὰ τὴν ἐπαύρησιν τοῦ στήθους ρομαντικῆς παραμάνας.

Ἵπὸ τὰ πυκνόφυλλα δένδρα κάθε ἀπόγευμα καλοκαίριου διερχονται τὰς στιγμὰς τῆς ἀργίας τῶν οἱ στρατιῶται ὄλων τῶν ὅλων τῆς φρουρᾶς.

Αἱ στιγμὰι αὐταὶ περνοῦν πολλὰκις μέ ὀλίγον εἰδυλλιακὸν πάθος, μέ ὀλίγον λυρισμόν, μέ ὀλίγην τραγικότητα.

Ὁ εὐτραφὲς κόσμος τῶν κυβερνητῶν καί τῶν παιδαγωγῶν, ἀνάπτει τὰ στήθη τοῦ νεοσυλλέτου φαντάρου καί διδάσκει τὴν παιδαρχίαν εἰς τὸν ἔρωτα τὸν ὑπηρετοῦντα εἰς τό μηχανικὸν σύνταγμα.

Ἐκεῖ μόνον εὐρίσκειται ὁ ἔρωσ ὁ μέ τὸν βαθμόν τοῦ ὑποδικανέως τῶν εὐζώνων καί ἐκεῖ μόνον συγχαροῦνται αἱ μυριόκροισ μάχαι καί ἀνάπονται αἱ πυρκαϊαὶ αἱ μεγάλαι.

Τό πεζοδρομίον τό ἔχον μήκος μὲν τριακοσίαν ποδῶν πλάτος δὲ εἴκοσι, εἶνε τό θέατρον τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου. Ὅταν ὀλίγον ἄρθῃ ἡ αὐλαία, ὀτανῶλη, ὁ ἀναιδὲς ἄνεμος διαχωρῖσῃ πρὸς στιγμὴν τό πυκνὸν φύλλωμα τῶν πιπεριῶν, βλέπει τις εἰς τό βάθος τὰς αἰματηρᾶς σκηνογραφίας, τὰς σκηνὰς τὰς ἀπείρω τραγικᾶς.

Αἱ εὐτραφεῖς κυβερνήται, τὰ δουλικὰ καί ἡ ἀνυπολογίστου βάρους παρκαμέναι καταδιώκονται μέχρι καί πέραν τοῦ κήπου τοῦ Ζαππεῖου ὑπὸ τὴν βροχὴν ἢ ὑπὸ τὸν ἥλιον, μέ τό φῶγος ἢ μέ τὸν καύσωνα.

Αἱ νικηφόροι στρατιᾶι ὀλονέν προχωροῦν. Τό δεξιόν, ἀποτελούμενον ἀπὸ μίαν διμοιρίαν πεζῶν καί ἑνα λόχον σακπανίων ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἐνός δεικανέως βάλαι δι' ἀσφαίρων... φλημμάτων κατὰ τῆς παρεῖας τοῦ ἐγθροῦ· τό ἀριστερόν ὑπερ συγκαταί μία ἐνομοτία εὐζώνων προσπαθεῖ νά μετακίωσῃ τὰς κινήσεις τοῦ ἐγθροῦ διὰ βλεμμάτων... κατὰ θέλησιν, ἐνὸς τὸ κέντρον ἐνισχυόμενον καί ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ ἐπιχειρεῖ ἀλλεπαλλήλους ἐπιθέσεις μέ ὀμαδόν... ἐξομολογήσεις.

Τό κλεισιόσκιστον κανονίζει πάντοτε ὁ καιρός. Ἐάν μὲν εἶνε ἀνοιξίς, ὅποτε ἡ εὐαισθησία δεικνύει

διαυγεστέραν τὴν ἀτμοσφαιραν ἢ ἐπιθεσις γίνεται ἀπὸ ἀποστάσεως εἴκοσι βημάτων, ἐάν δὲ εἶνε χειμὸν ὅποτε ἡ μελαγχολία δεικνύει θελόν τὸν ὀρίζοντα τότε ἡ σκόπευσις γίνεται ἀπὸ ἀποστάσεως πέντε ἢ καί τριῶν πολλαῖς βημάτων.

Τὴν ἐπιθεσιν κυρίως ὑφίσταται ἡ παραμάνα, τό παχύδερμον αὐτό, αὐτό τό μεγαθύριον τό ὅποιον κυκλοφορεῖ εἰς τὴν δειροστομίαν καί εἰς τό Ζάππειον ὡς ρεκλάμα τῶν Ἰταλιῶν ὄρων.

Ἡ παραμάνα εἶνε τό ὄνειρον τοῦ φαντάρου, τό ὄνειρον τοῦ ἀληθῶς μέγα καί ἀτελείωτον...

Ὁ Ἀθηναῖος στρατιώτης ἀπὸ αὐτῆν διδάσκει τὸν κανονισμόν τῶν πόλεων καί φρουριῶν.

Αὐτὴ εἶνε ἡ κόρη τῶν ὄνειρων τῶν. Τὴν ἀγαπᾷ καί δέν ἀπογοητεύεται παρὰ ὅταν κλινῇ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καί ἀνακαλύψῃ ὅτι τό στήθος ἐκεῖνο, ὅπως τό στήθος πάσης γυναίκης μετὰ τό εἰδυλλιον τοῦ ἔρωτος, ὅτι τό στήθος ἐκεῖνο ὅπου ἐνοήχρατο ὁ ἔρωσ εἶνε... γαλατάδιον!...

Αὐτὴ ἐν ὀλίγοις ἡ ἱστορία τοῦ ἀριστεροῦ πεζοδρομίου τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας, ἱστορία πλήρης εἰδυλλιακῶν σκηνῶν καί συγκινητικῶν ἐπεισοδίων. Τὸν δεύτερον τόμον τῆς ἱστορίας αὐτῆς συγγράφει τώρα ὁ κήπος τοῦ Ζαππεῖου. Ἄν κρίνῃ τις εἰς τῆς μέχρι τοῦδε γενεμένης ἐργασίας, ὁ δεύτερος τόμος θά γείνη ὀγκωδέστερος τοῦ πρώτου. Εἰς τὸν τόμον αὐτὸν ἐξετάζονται ἄλλως τε τὰ σπουδαιότερα τῶν γεγονότων καί ἐξιστοροῦνται αἱ μάχαι αἱ μυριόκροισ, αἱ αἱματηραὶ, καί πεισματώδεις.

Τὰ φύλλα τοῦ κήπου εἶνε σελίδες, κρημασμένες σελίδες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ ἀδιάφορος περιπατητῆς ἀναγινώσκει τὴν σύγχρονον ἱστορίαν τῶν ὑπαθίων Ἀθηνῶν. Κάθε φύλλον τοῦ κήπου εἶνε μία σελίς. Κάθε φύλλωμα εἶνε ἐν κερφάλειον.

Καί ἡ σελίς ἡ πρασινὴ καί τό πράσινον κερφάλειον ψευδοῖσιν εἰς τούς διερχομένους τὴν ἱστορίαν. Εἰς τὸν κήπον τὸν μεταξὺ τῶν Ἰλισσοῦ καί τῶν Ἀνακτόρων, εἰς τὸν κήπον τῶν πυκνόφυλλον περνοῦν τὰ γαλανὰ ἀπογεύματα τῶν ὀρών τῶν Ἀθηναϊκῶν ἔτους μέ τὰς ὀλεὰς ἐξομολογήσεις, μέ τὰ χρυσὰ μειδιάματα, μέ τὰς ὑποσχέσεις τῶν ὀρειῶν ὀφθαλμῶν.

Κάτω ἀπὸ τὰς πλατάνους καί τὰς ἀκακίας, παρὰ τὸ αἰγύλιον καί τὰ χαμῶδενδρα τὰ συμμεῖνα, ἀνάμυσσα εἰς τὰ ἀχθένιστα πύκα λάμπουν οἱ ὀφθαλμοί, τραυλίζουσι τὰ χεῖλη, τρέμουσι αἱ χεῖρες.

Ὁ κήπος ὁ μοναδικὸς εἰς τὴν εἰρήνην τῆς ζεύγῃ καί παρῆγει εἰς ὄλους τό δικαίωμα νά φλυαρήσουν ὑπὸ τὰ φύλλα του. Εἶνε ὁ εὐεργετικώτερος τῶν Ἀθηναϊκῶν κήπων, ἴσως ὅστι εἶνε καί ὁ κλεισιώτερος. Ἀναλώμασι τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος του διαστελλονται οἱ πνεύμονες καί ἐξέρχεται ὁ στεναγμὸς τῶν ἐρωτευμένων, δι' ἐξέδων τῶν φύλλων του συντηρεῖται ὁ ρεμβασμός τῶν περιπατητικῶν φιλοσόφων καί διαπνᾶται τῶν φυλλωμάτων του ἐνοῦεται ὁ ἔρωσ.

(Ἀκολουθεῖ)

Τίμος Μωραΐτινος

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΜΟΥ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΟΥ

Μητέρα, γλυκειά μου μητέρα, έλα στην πυρή μου μεναζιά που μόνος, θεομόναχος, βασιλεύει ο Πόνος, έλα να μου κάμης συντροφιά. Ωραία όπτασία της πεθαμένης μητέρας, έμφανίσου στο παμπάλαιο γράφεο, που σαν άγαλαμα λατρευτό του ταξιδευμένου μου πατέρα ένθουσιάζεις τό θάρρος, του παιδιού σου παρηγορείς τά περίλυπα ιδανικά...

"Αί... νά, ή μαύρες ή νταντέλες, που στεφάνωναν άπαλά, τ' άσημένα σου μαλλιά... Νά, τή ζωντανότατο ωραίο πρόσωπο με τήν ούρανια γαλήνη άπ' του Χάρου τό φιλί... νά, τά τρία ρόδα τά μεγάλα, που με τρέμοντας χέρια κάρφωσα στην άσπείρευτη καρδιά σου... νά, τό κρινόλευκο του ρόδου φύλλο, που θύπαινε γλυκά, τό αλληλόμνητο μειδίσμα που μ' άφήμας ύστατο χαρισισμά...

"Όπως όταν μικρό παιδί γεναισιό, τά χέρια μου σταύρωνα τό βράδυ με φόβο—θυμάσαι... και τά λόγια που φύσασες πίσω μου, όρθή γεμάτη μυστήριο, ξανάλεγα μπροστά στην Παναγία, παρακαλώντας τόν άκατανόητο Θεό, για τή ζωή τή δική σου που στά χέρια του κράταγε, κι έννοιωθα στην τρελλή μου φαντασία, τό σπασμένο πόν Χερουβείμ και Σεραφείμ— έτσι και τώρα με τή νέα μου ζωή, άπ' τόν Πόνος κι' άπ' τά λόγια σου φτιασμένη, με τήν άνδρεία της Άρετης και τήν Άγνότητα της Ίδέας, άγνος γεναιόζω, μόνο που με τά γόνατα πατώντας τόν ψεύτικο κόσμο τ' ούρανού, μπροστά σου γυρίζω, και τόν Άσκυρτο του μου, στην εικόνα τή δική σου κλίνω, δική μου Παναγία!

ΗΛΙΩΝ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

Σ' ανοιξιάνια αγγή τά βουνά ζαπερώνοντας ο Ήλιος, τις χρυσές του άχτίνες άδειάζει, σε βαθύτατο κάμπο σπαρτών' άλαφρά τήν καταχνιά που τόν κάμπο οικεπάζει χιονάτη, σε διάφανους ατμούς διπλώνει άφράτη, ψηλά στα κορφοβούνια πυκνώνει συνεφένια, σά νυμφίος που στην επίσημη ώρα, πέπλο άνασηκώνει νυφικό. Και στά μάτια που τ' άστρο για λίγ' άντικρύσουν, στεφάνι χαρίζει άπ' τά χρώματα της Ίριδος πλεγμένο, που γύρω σε κάθε τι, μαγική περιγυίνει όμμορριά κι' ό,τι τά μάτια κυττάζουν τά βλέπουν όλα πειρά με λαμπράδα στεφανωμένα ούρανια.

Στή μαύρη νύχτα της ζωής, τά ακοτάδια σχιζοντας ο Έρωτας, τις κόκκινες ρίχνει φωτιές του σε πελάγ' άλυσοδεμένον καρδιών. Τόν Έρωτα του πόνου, που αιώνα άπάνου θαραίνει, σε μαύρους καπνούς διπλώνει και γύρω στις άκρες πυκνώνει, σά Θεός που κόλασι άνοίγει και τά βασάνα για λίγο σταματά' και στά μάτια που τ' άστρο για λίγ' άντικρύσουν, στεφάνι χαρίζει άπ' τά χρώματα της Ίριδος πλεγμένο, που γύρω σε κάθε πράγμα γύρω σε κάθε τι, μαγική περιγυίνει όμμορριά κι' ό,τι τά μάτια κυττάζουν τά βλέπουν όλα πειρά με λαμπράδα στεφανωμένα ούρανια.

ΑΕΡΟΝΑΥΤΗΣ

Σε μακρόνι ελαφρότατο γεννήθηκε δεμένος, κι' άπ' τή ελόγα της ζωής τά όνειρά του ζεθυμαίνονται, τό διάσαν φόνσκωναν γλόμπος, ως που τόν έσταν, τόν σήκωσαν, τόν πήραν άπό τή μαύρη γή.

Κι' άνέβαινε στο γαλανό αϊθέρα, στα έρημα βασίλεια που φωτίζαν τά όνειρά του, κι' ή ψυχή του ελεύθερη κατάμονη, άνήλιζε, άπλονότανε, τους άδει-

νούς ούρανους γεμίζοντας με παραδείσους. Και νόμιζε πως κάθε πειρά κλωστή για πάντα ήτανε κομμένη άπό τή μαύρη γή.

Μ' άξασφα ή περίφημη ταράχτης γαλήνη. Κύματα αϊθέρα πιστά, μήνυμα φέρουνε πόνου όμοιας καρδιάς, που σ' αυτά τους παλμούς της αφήνει, μ' αυτά τό θρήνο της στέλνει. Ένωωσε κάποιον κάπου να πονή... κι' άμείως κάτω θέλησε να ρθή. Μά όύναμι καμιά δε μπορούσε να βαρύνη τ' όλοφωτο να σύρη μπαλινι κάτω στη μαύρη γή.

Τό αίμα του στην καρδιά του μαζόνοντας τότε, φλόγα άνάθει φοβερή και μ' άροβο στόμα φυσώντας τή φωτιά, τών όνειρων φροντώνει τόν κόσμο... Μιά μόνη λάμψη είδε μεγάλη κι' ό άτρόχητος άεροναύτης κροφώθηκε στη μαύρη γή.

Νεοέλληνας

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΚΑΙ ΤΥΠΟΙ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ

"Απέναντι εις τόν μέγαν στρατώνα, ό οποίος έκτίσθη όταν και τό Άργος, όπως τόσαι άλλα πόλεις άνταπεινούτο τήν τιμήν να καταστώσι πρωτεύουσα της Ελλάδος, και εις τό βάθος της πλατείας τήν όποιαν προστατεύει ή Άάρισσα, με τό δακτυλλών Βενετικόν της φρούριον, μία μεγάλη και γηραιά οικοδομή, έλκυει εϋθύς εξ άρχης τό βλέμμα του επισκεπτομένου τό Άργος.

Είναι εις τόσην άντίθεσιν τό αρχαϊκόν εκείνο μέγαρον με τήν σκοτεινήν του όψην και τόν βαρύν του όγκον, εν μέσω των μικρών και εϋθύων γύρω οικισμών, ώστε μόνος τό αντίκρισι τό βλέμμα μου μου έγεννήθη ή έπιθυμία να μάθω εις ποιόν άνήκει.

Τήν ήμέραν όμως της επισκέψεως του Βασιλέως ό οικος εκείνος παρουσιάζει και κάτι άλλο παράδοξον άκόμη. Τά πολύχρωμα χαρτάκια, και αι παράδοξοι σχηματι αι όποια εκόσμον τάς άλλας όδους και τους άλλους εξώστας, έλειπαν καθ' ολοκληρίαν από τας θύρας του και τόν εξώστην του.

Τά παράθρα του ορθάνοικτα άφιναν να διαφαίνονται μέσα γυμνοί οι καθάριοι τοίχοι, εις τόν εξώστην του δε κατεληγμένοι από αρχαία άνάγλυφα και από παλαιά όπλα και από μίαν ωραία μαρμαρίνη κερυλήν αρχαίου άγάλματος, εκνυάτιζαν δύο μαύραι σημαίαι του Ψηλάντου φέρονται εις τό μέσον ένα σταυρόν λευκόν με τά όστα του Ίερού Λόγου χριστί.

— Τίνος είναι τό σπήτι αυτό; ήρώτησα τόν ευγενή συνοδόν μου, ό οποίος επί δύο ώρας ηδη με περιέφεραν εις τήν πόλιν.

— Έδώ κάθεται ο τελευταίος Καλλέργης, μου ειπε. Είναι τό σπήτι του Καλλέργη, τό όποιον έπαιξε τόσον ρόλον εις τους έμφυλιους πολέμους. Ο τελευταίος Καλλέργης είναι τώρα εκεί μέσα άπόστρατος ταγματάρχης και τραηγημένος καθ' ολοκληρίαν από τόν κόσμον.

Τόν εφοντάσθη άμείως γέροντα τυλιγμένον μέσα εις τήν άπαραίτητον ρόμπαν των άποστοάτων, κατάλευκον, κυρτωμένον, ζωντα με τας άναμνήσεις του παρελθόντος.

Έξήτησα να τόν ιδω με τήν πεποιθήσιν ότι θα εύρισκόμην πρό ενός μνημείου του παρελθόντος, πρό μιάς ένσαρκώσεως παραμένου μεγαλείου.

Και όμως τίποτε άπό αυτά.

Μετ' όλιγην ώραν ό συνοδός μου με παρουσίαζεν εις τόν άπόστρατον ταγματάρχην, καθήμενον εις τό καφενεϊον και χαριτολογούντα με τους έντοπίους.

— Ένόμισα καθόσον μου, κύριε Καλλέργη, του ειπον, να λάθω τήν τιμήν να σας γνωρίσω διαρχόμενος άπό τό Άργος. Ο πάππος μου έπολέμησεν υπό

τάς διαταγάς του πατρός σας εις τό Φάληρον.

Ο Καλλέργης με δέικοψε με έν άγαθήτατον μειδίσμα και μου ειπε.

— Σας ευχαριστώ. Έγώ, βλέπετε, μονάζω εδώ. Συννεμφορών με τά έθιμα του τόπου και ζω μιά γαρρά. Ό,τι θέλει ο κόσμος θέλω κι' έγώ και μόνον όταν θέλω να μείνω μόνος μου να ζήσω μόνος μου, πέρνω τήν κιθάρα μου και κλείνομαι εις τό σπήτι μου.

Και δέικοψε τήν όμίλησιν του διά ν' άπευθίθη εις κάποιον πλαγιόν του ένα άστειόν ύπανηγυρόν περί της κτηνοτροφικής εκθίσεως.

- Καλά του τήν εστειασα, ε;
— Ωραϊότατά.
— Μιλεις γαλλικά;
— Μάλιστα.
— Qu'est-ce qu'il ya du neuf, mon ami?

Νέα; Άλλά τί νέα να ειπω έγώ εις εκείνον τόν άνθρωπον του όποιου τόσον μ' ένδιέφερε τό παρελθόν τό όποιον τόσην έπιθυμίαν είχα ν' άνασκαλεύσω.

Και ήτο πραγματικώς άξία μελέτης ή πολυκύμαντος ζωή του άνθρώπου ό όποιος εκάθητο τήν στιγμήν εκείνη εμπρός μου και ό όποιος με περιέβαλλε με τό αγαθόν αλλά και σαρκαστικώτατον βλέμμα του.

Υψηλός, σκυφτός όλιγον, με τήν ένδυμασίαν τελείως παρεμειλημένην, με μίαν ρεπουμπλικαν περιβαλλομένην από ένα βελούδιον γύρον, ήτο πραγματικώς τό έρείπιον του άνθρώπου εκείνου, διά τόν βίον του όποιου, χωρίς να εργασθή ή φαντασία, θα ήμπορούσε ν' άποσχολήση σαλίδας όλοκληρούς.

Η φύσις ειχε σπανή αρειόδη, προκειμένου περί του Έμμανουήλ Καλλέργη.

Υιός του άνδρος εκείνου, ό όποιος ύπήρξε διαδοχικός στρατιώτης και πολιτικός και διπλωμάτης, πρό πάντων όμως πατριώτης άμιγής και θερμός, ένειήθη προσωρισμένος να ζήση και να δράση και να αφήση όπισω του άρότατα τά ίχνη της διαδόσεώς του.

Τό βελούδον μόνον και αι δαντέλλαι και ό πλατύγυρος πέλος με τό πετρόν του έλειπαν διά να είναι ίπποτης του παλιού καιρού.

Τά άλλα όλα τά είχεν.

Ωραϊότατος, με άνάστημα έπιβλητικόν και ρίνα άετώδη και όφθαλμούς άστράπτοντας από ευφύϊαν και αγαθήτητα, ήτο όμιλητής θαυμάσιος και ευφυλόγος περιζήτητος, άνθρωπος του κόσμου εκ φύσεως, τραγουδιστής και ποιητής όπως οι αρχαίοι τραουδαούροι, συμπαθέστατος εις γυναικας και εις άνδρας.

Άλλά συγχρόνως και ευρύτατης μορφώσεως και μαθηματικώς δυνατός.

Νωτότατος άκόμη εξελθών της σχολής των Ευελπίδων εκάμε τόν κόσμον να όμιλή διά τά μαθηματικά του αυτός δε έδωκε και τό σχέδιον των Άθηνών.

Εις τήν εποχήν εκείνην της άκαταρτίστου κοινωνίας, όταν όλιγον θάρρος και όλιγη έπιτηδεότης εξησφάλισεν φήμην και διάκρισιν, ο Έμμανουήλ Καλλέργης, έβλεπεν άνοιγόμενα πρό αυτου όλα τά στάδια, και ήσθάνετο τήν όδξαν—τήν κοινωνικήν όδξαν—να τόν θωπεύει με τας πτερυγίας της.

Δυστυχώς ό,τι αρχίζεις τόσον καλά εις αυτόν τόν κόσμον, δεν σημαίνει και ότι θα καταλήξη επίσης καλά.

Ο πατήρ του Καλλέργη εξαπεστάλη μίαν ήμέραν προσευτής της Ελλάδος εις τό Παρίσι.

Ο νέος Καλλέργης ήκολούθησε τόν πατέρα του. Ο στρατός και εις τήν εποχήν εκείνην άκόμη δεν ήτο δυνατός να πληρώση τας φιλοδοξίας άνθρώπου τοιαύτα φέροντος εφοδία.

Και ο Καλλέργης ήκολούθησε τόν πατέρα του και εισήχθη εις τήν αϋλήν του Ναπολέοντος Γ'. ή όποια άν μετά δύο δημοκρατίας ύστέρει της λαμπρότητος της αϋλής του Λουδοβίκου ΙΑ'. δεν ύστέρει όμως εκείνης και κατά τήν λάμψιν αι κατά τήν χάριν.

Και εκεί ο Καλλέργης εύρέθη εις τό στάδιον εις τό όποιον εκάλειτο ν' αναπτύξη και να καλλιεργήση όλα του τά προσόντα, τά φυσικά και τά έπίκτητα.

Ο νεαρός άκόλουθος της Έλληνικής προσέβιας

κατέλαθεν όργήγωνα μίαν εξαιρετικήν θέσιν μετ' αις εις τήν διεθνή εκείνην άριστοκρατίαν του πνευματος και του αίματος.

Τό όνομά του, από αιώνων ένδοξον ήτο πολύτιμον εισήγησιν διά να εισέλθη εις τόν κόσμον εκείνον. Τά πλεονεκτήματά του ήσαν εφοδία διά να κατορθώση να συντηρήση τήν θέσιν τήν όποιαν άπαξ κατέκτησεν.

Και πράγματι δεν ήργησε να γίνη προσφιλης πρόσωπον εις τήν αϋλήν του Ναπολέοντος Γ'. Αι κυριαί ιδιότης της; αϋλής, αι άποτελούσαι τήν ακολουθίαν της αυτοκρατορίας, εξετρελλαινόντες με τόν ώραιον και πνευματικώδη άκόλουθον, του όποιου τας έμαίγευεν ή καλλονή ή Έλληνική, και ή ίππευτική άβρότης και ή Γαλιτική χάρις και κομψότης.

"Άλλ' όλα αυτά τά προσόντα εις και επικίνδυνα, και τήν αϋλήν εκείνην διηθύθη κυρίως ή ωραία και άτυγής αυτοκρατορία, ή όποία δεν ήτο άτυγής μόνον διά τόν έαυτόν της αλλά και διά τους περι αυτήν, άπ' ότα μίαν Ισπανία χειρομάντις της ειχε προέλπει.

— Θα εισαι πρόξενος μεγάλων ατυχιών. Έυνοϊα της αυτοκρατορίας και τωνάλλων αϋλικών πρός τόν Καλλέργην εκίνησε φθόνους και άντιζηλίαις και μίαν πρωϊαν ο Καλλέργης διετάσσετο έντός είκοσι τεσσάρων ώρων να καταλήψη τό Γαλλικόν έδαφος.

Η άπότομος εκείνη διακοπή της ζωής ή όποία με τόσα θεληγήτρα και με τόσας ύποσχόσεις ήνοήγετο πρό αυτου, τόν έφριξεν εις βαθύτατην μελαγχολίαν.

Ο Καλλέργης φεύγων από τό Παρίσι συναπέφερε μαζί του και βαθύτατην πικρίαν και τά σπέρματα της μισανθρωπίας, ή όποία εις τήν Ελλάδα τόν άπεμάκρυνεν από τόν στρατόν και από τήν πολιτικήν και τήν κοινωνίαν άκόμη.

Ο Καλλέργης ήθέλησεν ν' άπομείνη με τό παρελθόν εκεί όπου αυτό άποτόμως άπεκόπη.

Και πρός τούτο άπεφάσισε να μη πατήση εις τας Άθνας όπου ο πειρασμός θα τόν εκάλει πάντοτε εις όρασιν και εις κίνησιν και εις άπόλαυσιν, αλλά να μείνη εις τό άρχοντικόν μέγαρον του Άργους, εις τήν μικράν κοινωνίαν ή όποία τόν ήξευρε και τόν εξέτιμα χωρίς όμως να δύναται να τόν χρησιμοποιήση και να τόν άθήση.

Και έκαστος συνεκεντρώθη εις έαυτόν και μόνον, περιεκλείσθη εις τας άναμνήσεις του, άπεμνωθή εις τά λείψανα των παλαιών του θριάμβων, θριάμβων τους όποιους σιγά σιγά εξαλείφει από τήν μνήμην του ο χρόνος και ή τελεία παραμέλησις έαυτου.

Εις τόν κυρτωμένον προσώπτην τόν παλαιόντα άκόμη πρός τήν έπίδρασιν του χρόνου και της μωνώσεως δύσκολον είναι να άναγνωρίση κανείς τόν παλιόν θρι-

αμβευτήν, τόν περιζήτητον νέον τόν λαμπρόν αϋλικόν. Μόνον όσοι τόν ήκουσαν ψάλλοντα, λέγουσιν ότι εις τόν λαρυγγά του διακούζεται άκόμη, άν όχι άκέραιον πολύ όμως εκ του θεληγήτρου του παλιού του ασματος, τό όποιον τώρα συνοδεύει μία άρχαϊκαμένη κιθάρα σύντροφος πιστή της μελαγχολίας και της μωνώσεώς του.

Ο οικός του μεταβελημένος εις μουσειόν δεν ειςε προσιτός εις τόν καθένα. Πρέπει να κατακτήθη κανείς πολύ της έμπιστοσύνης του και να τόν σπουδάση καλά και να γίνη κύριος όλων των άπαιτήσεων, διά να κατορθώση να εισύδη εις τό μέγαρον τό όποιον είδε μίαν των θραυκατικώτερων σελίδων της Ιστορίας των έμφυλιών μας σπαραγμών και του όποιου μοναδικόν φάντασμα πλανάται τώρα ο Καλλέργης.

Εις αυτό τό παρελθόν ο Καλλέργης δεν καταφεύγει ποτέ τώρα. Δι' αυτόν ό,τι ύπήρξε και δεν ύπάρχει πλέον πρέπει να τελή υπό σιγήν.

Και όταν εξαντλήσιν όλην μου τήν όμμοσιογραφικήν άνηνευτικότητα προσέπαθη να τόν παραστήσει εις τό παρελθόν και να μάθω από τό στόμα του τήν ιστορίαν εκείνην τήν τόσον άτυγώς καταλήξασαν, εκείνος με δέικοψε πάντοτε με τήν ερώτησιν: Qu'est-ce qu'il y a du neuf, mon cher? ...

Γ Τσοκόπουλος.

ΑΝΑΤΟΛΗ ΦΡΑΝΣ ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΟΥ

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

[Συνέχεια εκ του προηγούμενου]

Τοις έλεγεν άκόμη:

— Μη πύτυτε εις τους ποταμούς, διότι οι ποταμοί είναι ιερά. Μη μεταβάλλετε ποτέ, είτε εν λάθους της μνήμης, είτε εξ ιδιοτροπίας, τά ήματα, τά όποια σας διδάσκω και όταν βασιλεύς τις σας ειπή. «Τά ήματα αυτά είναι ωραία. Τις σας τά έδίδαξε:» «Απαντήσατε: «Τά έμάθωνε παρά του Γέροντος της Κύμης, όστις τά έμαθε παρά του πατρός του, προς τόν όποιον θεός τις αναμνησώς τά άνέπνευσε».

Τώ έμμεν έτι ύπόλειπον του βόειου μηρού διά τό δειπνόν του, τεμάχια εξαίρετα και άξια του διδασκάλου. Φαγών τά τεμάχια ταύτα πρό της έστίας και συντρίψας τά όστα οι όρειμαχίονος πελέκισες όπως εξαγών τόν μυελόν, διά του όποιου μόνος αυτός εν τή οικία ήμας να τρέφεται, ώρισ δια τό ύπολείπου των κρεάτων τό μερίδιον των γυναικών και των παιδών διά δύο ήμέρας.

Τότε ειδόν ότι μετ' όλίγον ουδέν θα έμμεν πλέον εκ του καλου φαγητού και έσκήρθη: «Οι πλούσιοι είναι οι άγαπητοί του Διός, ενω οι πτωχοί δεν είναι. Αναμνησθήτε προσέβαλον εν άγνοία μου τινά των θεών, όστινες ζωσι κερμυμένοι εις τά όστα η εις τά όρη, ή μάλλον τό τέκνον άθανάτου τινός και προς έξαγινομόν του άκουσίου άμαρτημάτων μου: διάγω γήρας ένείας. Διαπράττει τις ένιστος, χωρίς να έχη τήν κακήν πρόβσιν, πράξις τιμωρητέας, διότι οι θεοί δεν άπεκάλυψαν άκριβώς εις τους άνθρώπους τί έπιτρέπεται και τί άπαγορεύεται να πράττωσιν. Και ή θελήσις των είναι σκοτεινή.» Ανακούλωσον επί' μακρόν τας σκέψεις ταύτας εις τό πνεύμα του και φερούμενος τήν επάνοδον της σλήρας πείνης, άπεφάσισε να μη μήνη τήν νύκτα άργός εις τήν κατακίαν του, αλλά να μεταβή τήν φοράν ταύτην προς τους τόπους όπου ο Έρωτας ρέει μεταξύ των βράχων και όπου βλέπει τις τήν Ζωήν και τήν ωραϊαν Ίσινδον κεκλιμένην επί του πλούσιου, όπερ ώςέμβολον φοινικικής νηός βυθίζεται εις τήν θάλασσαν. Διά τούτο καθ' ην ώραν οι πρώτοι άστέρεις τρέμουν εις τόν άγρόν ούρανόν, περιεβλήθη τόν ικάντο της λύρας του και εξακίνησε κατά μήκος της ύ-

γής μεταβαίνων προς τας κατοικίας των πλουσιών, όστινες άρέσκονται ν' άκούσωσι κατά τήν διάρκειαν μακράν συμπόσιον τους άίνους των ήρώων και τήν γενεαλογίαν των θ.ών.

Βαδίσας τήν νύκτα κατά τήν συνήθειάν του άνεκάλυψεν εις τά πρώτα ρόδινα φέγγη της αγγής μίαν πόλιν άπλουμένην επ' ύψηλής ακρωρείας και άνεγνώριστη τών πλουσιών Ίσινδον, τήν ήγαπημένην πόλιν των περιστέρων, ήτις ως άπ' ύψηλούς κωδωνοστασίου θεωρεί τας λευκάς νήσους παίζούσας ως νύμφας εν τή σπινθηροβόλωση θάλασση. Εκάθησεν ο Γέρονς όχι' ακακράν τής πόλεως, παρά τή χείλη πηγής: τινος, διά ν' αναπαύθη και κατευανάη τήν πείναν του διά κερμυμών τά όποια έφερε μεθ' έαυτου εις πτωχόν τινα του χιτώνος του. Μόλις άπετελείωνε τό φαγητόν του, νεανίς τις, φέρουσα επί της κεφαλής κώνιστρον, ήλθεν εις τήν πηγήν διά να πλύνη όθονια.

Τόν προσέβλεψεν εκείνη κατ' αρχάς μετ' όσπιστας, αλλά βλέπουσα ότι έφερε ζυλίην λύραν άνωθεν του κατεστρωμένου χιτώνος του και ότι ήτο γέρον και καταβεβλημένος εκ του κόπου, επήλθισεν άφίθως και άφηνόδως, συγκεντημένη εξ οικτου και σεβασμού ήντησε διά του κελύου των δύο χειρών της συνημμένων όλιγον ύδωρ δι' ου έρόρσισε τά χείλη του ραψώδου.

Τότε εκείνος τήν εκάλισε κόρην βασιλέως, προέειπεν αυτē βίον μακρόν και προσέθηκε:

— Θύγατερ, έσμός πόνων πλανάται περί τήν ζώνην σου και θεωρώ ευτυχή εκείνον όστις θι σε όδηγήση εις τήν κοίτην του. Και έγώ ο γέρον αιών τό κάλλος ως τό νυκτόδεν πηρόν του όποιου ή άσμος κραυγή ήχει επί της στήτης των σούζων. Είμαι πλάνης ραψώδης. Θύγατερ, ειπέ μου καλούς λόγους.

Και ή νεανίς άπεκρίθη:

— Έκν ως λέγεις και ως φαίνεται παίζεις λύραν, ή τύχη ήτις σε ώδήγησεν εδώ δεν είναι κακή. Διότι ο πλούσιος Μίγρης έρχεται σήμερα ένα ξένον όστις τώ είναι προσφιλης και παρέχει εις τους κυριώτερους κατοίκους προς τιμήν του ξένου του μέγα συμπόσιον. Αναμνησθήτε να παράσχη εις αυτους ευχαριστως τήν

ευκαιρίαν ν' άκούσωσιν ένα καλόν ραψώδον. Άγε λειπόν να τόν ευρες. Η σία του φαίνεται εντε.θεν. Έκ του μέρους της θαλάσσης δεν είναι δυνατόν να μεταβή εις αυτήν, διότι κείται επί της ύψηλής εκείνης άκρας ήτις προσείνεται μέχρι των κυμάτων και τήν όποιαν μόνον αι άλκυόνες έπιπέπτουται. Άλλ' εάν άνάβης εις τήν πόλιν διά της κλίμακος ήτις τέμνει τόν βράχον εκ του μέρους της ξηρας, προς τας άμπελοφόρους κλιτύας, θ' άναγνωρίσης εύκολως μεταξυ πασών των οικιών τό οικον του Μίγρης: έρήσθη προσάρτως δι' άδίστου και φαίνεται καλλίτερος των άλλων.

Και ο Γέρονς όρθωθείς επί των άπεσκληρυσμένων κνημών του άνήλθε τήν κλίμακα, ταμείσαν επί του βράχου εις χρόνους αρχαίους και φθας εις τό ύψηλόν οροπέδιον επ' ου έκτεινεται ή πόλις, άνεγνώρισεν άμείσως τήν σίαν του πλουσιού Μίγρης.

Η προσέβλεψις της σίας υπήρξεν ευάρεστος αυτō, διότι τό αίμα των άρτίως έσπαργμένων ταύρων έφρεν άφθονον προς τά έξω και ή όσμή του θερμού λίπους διεγύνοτο μακράν. Διεσκελισ τόν συδόν, εισχώρησεν εις τήν εύρειαν αϊθυσαν του συμπόσιου και άψάμνος πρώτον του βωμου επήλθισεν εις τόν Μίγρητα, όστις έδιδε διαταγάς προς τους θεράποντας αυτου και διεμείλιζε τά κρέατα. Οι συνδαιτυμόνες είχαν ταχθη περί τήν έστίαν φαίδροι ηδη εν τή άναμενομένη άφθονία φαγητού.

Μεταξυ αυτών υπήρχον πολλοί βασιλείς και ήρωες. Άλλ' ο ξένος εν οία ο Μίγρης ήθελε να τιμήση εις τό συμπόσιον έκαινο ήτο βασιλεύς τις της Χίου όστις προς άπόκτησιν πλούτου ειχεν επί μακρόν ταξειδύσει διά θαλάσσης και πολλά ύποστη. Εκάλειτο Ουιεύς. Πάντες οι συνδαιτυμόνες τόν θεώρουν μετά θναυμασμού, διότι, ως άλλος ο θεός Όδυσσεύς, ειχε διασωθη από άναριθμητών ναυαγίων, συμμετρήθη τήν κοίτην μαχισών και άποκρίμασε θησαυρούς. Διηγείτο τά ταξείδια και τά παθήματά του, λεπτόν ο' έχων τέ πνεύμα προσέβατεν εις αυτά και ψεύθη.

Αναγνωρίσας ένα ραψώδον εκ της λύρας τήν όποιαν ο Γέρονς έφερε κερμαμένην παρά τό πλευρόν

Ο Δρευροὺς ἐπιβιβάζομενος ἀμάξης διὰ τὴν ὁδηγηθῆ εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Πέννης

του, ὁ πλοῦσιος Μήγης εἶπεν αὐτῷ :
— Ὡς εὐ παρήστης. Τίνα ἄσματα γνωρίζεις ;
— Ὁ Γέρον ἀπήντησεν :
— Γνωρίζω τὴν Ἐριν τῶν βασιλέων ἧτις μεγάλων κακῶν ἐγένετο πρόξενος εἰς τοὺς Ἁγίους. Γνωρίζω τὸν Δία ἀπατώμενον, τὴν Πρωσθεῖαν καὶ τὴν Ἀρπαγὴν τῶν νεκρῶν. Πάντα τὰ ἄσματα ταῦτα εἶνε ὠραία. Γνωρίζω ἀκόμη ἐξάκως ἐξήκοντα ἄσματα ὠραιότατα.
Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὑπανάει ὅτι ἐγνώριζε πολλὰ ἄσματα, τῶν ὁποίων δὲν ἐγνώριζε πλέον τὸν ἀριθμὸν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΟΓΙΑ ... ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Φεύγει τὸ καράδι... σχιζεῖ τὰ νερά
Κι' ὁ ξανθὸς ὁ ναύτης στέκει στὸ τιμόνι,
Στέκω κ' ἐγὼ μέσα κι' ἔχω μὲ σὸ νοῦ,
Τὴ μορφή σου μόνη
Μούρχεται νὰ τρέξω, πίσω νὰ γυρίσω,
Καὶ γλυκὰ λογάκια μύρια νὰ σοῦ εἰπῶ,
Μούρχεται νὰ τρέξω πίσω νὰ γυρίσω
Γιατί σ' ἀγαπῶ.

—Ναύτη μου—τοῦ λέω—κυβερνᾷς καράδι
Μέσα στὴ φουρτούνα σ' ἀνοιχτὸ γιαλιό,
Διῶξε τὴ φουρτούνα ποῦχω στὴν ψυχὴ μου !...
Στὴ στεριά νὰ φτάνης πάντα με καλὸ ! !

Χλωμίσεε !.. γυρίζει τὸ ξανθὸ κεφάλι.
Θλιβερά με βλέπει μέσ' ὀτὴν ἑσπερία.
—Τέτοια ἂν πείση—λέει—στὸ γιαλιό φουρτούνα
Ναύτης δὲν πατάει κόρη στὴ στεριά.

Ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιο 25/6/99.

Μαρίκα Πίπιζα

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΒΩΣΕΙΣ

Ὁ Ἰωάννης Ἰάκωβος Ρουσσώ ὡς ἐξῆς ἀρχίζει τὸν *Μισολόγον* του. «Πάν ὅ,τι ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ Δημιουργοῦ εἶναι καλόν· τὸ πᾶν ἐν τούτοις διαστρέφεται εἰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου. Βιάζει ἕνα ἄγρον νὰ θρέψῃ τὰ πρόβατα ἄλλου καὶ ἐν δένδρον νὰ φέρῃ τοὺς καρπούς ἄλλου. Ἀκρωτηριάζει τὸν κύνά του, τὸν ἵππον του, τὸν δούλον του· ἀνατρέπει τὰ πάντα, παραμορφώνει τὰ πάντα· ἀγαπᾷ τὴν στρέβλωσιν, τὰ τέρατα· κανὲν πρᾶγμα δὲν θέλει τοιοῦτον ὅποιον τὸ ἔπλασεν ἡ φύσις, εὐδ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, καὶ αὐτὸν πρέπει νὰ τὸν διορθώσῃ ὡς ἵππον· πρέπει καὶ αὐτὸν νὰ τὸν καταπέμῃ κατ' ἴδιον τρόπον ὡς τὰ δένδρα τοῦ κήπου του.»
Ἄντ' ἐκεί αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον» ἀκριθέστερον ἔπρεπε νὰ εἴπῃ «πρὸ πάντων τὸν ἄνθρωπον», διότι τὸ ἀνθρώπινον γένος κυρίως ἐρ' ἑαυτοῦ καὶ καθ' ἑαυτοῦ ἤκαψε τὸν πόθον τοῦ πρὸς τροποποίησιν. Ὁ πόθος αὐτὸς εἶναι τόσο ζωηρὸς ὥστε οὐδεὶς λαὸς ὑπάρχει ἐρ' ἄλλης τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὅστις πρὸς ἱκανοποίησιν αὐτοῦ νὰ μὴ κατέρυγε εἰς τὰ παραδοξότερα καὶ πολλὰκις ὀδυνηρότερα μέσα.

Τὰ μέτρα τῶν ὁπίων ἐγένετο χρῆσις μέχρι τοῦδε πρὸς τροποποίησιν τοῦ ἀνθρώπινου τύπου ἠμποροῦν νὰ διακριθῶν εἰς τρεῖς κατηγορίας.
1ον Ἀλλοιώσεις εἰς τὰ χρώματα τῆ βουβεία ψιμυθίων, βραχῶν καὶ στιγματισμῶν.
2ον Κολοβώσεις τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ προσώπου.
3ον Παραμορφώσεις, ὁλοσπῆ τροποποιήσεις τῆς φυσικῆς μορφῆς. Αἱ παραμορφώσεις αὗται, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς διεσώθησαν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἐφαρμόζονται εἰς τὸ τριχωτὸν μέρος, τὴν ρίνα, τὰ χεῖλη, τὰ ὦτα τοῦ ὀδόντας, τὸ κρανίον, τὸν κορμόν, τοὺς πόδας, τοὺς ὄνυχας κτλ.
Ἡ χρῆσις τῶν ψιμυθίων καὶ τῶν βαρῶν φαίνεται ὅτι ὑπῆρθε κοινὴ εἰς πάντας τοὺς λαοὺς· τὴν προτίμησιν κατὰ γενικὸν κανόνα ἔχουσι τὰ ζωηρὰ χρώματα. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μάλιστα δὲ παραδόξως, οἱ ἄνδρες κατ' ἀρχάς, μεταχειρίζονται ἐπιχρῆματα διαφόρων ἀποχρώσεων πρὸς ἀλλοίωσιν γενικῶς τῆς ὕψους τοῦ δέρματος.
Ἐν Ἑυρώπῃ οἱ εὐγενεῖς Ὁσᾶκις ἔβαρον τὸ σῶμα διὰ νὰ διασέρωσι καθ' ὁλοκληρίαν τοῦ λαοῦ. Οἱ Κέλται, οἱ Ἕλληρες ἔβαρυντο μετὰ χρώμα κινανῶν καὶ μαύρων. Οἱ Πικταί, οἱ Βρεῖτοι, οἱ Γερμανοὶ μεταχειρίζοντο τὸ κυανῶν μόνον. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ οἱ Ἰταλιανοὶ ἔβαρον τὸ σῶμα τῶν κόκκινων τὴν ἡμέραν τοῦ θριάμβου. Ἐν Ὀκεανίᾳ ἡ χρῆσις τῶν ψιμυθίων καθ' ὅλον τὸ σῶμα περιεσώθη μέχρι σήμερον ἄνδρες καὶ γυναῖκες καλύπτονται διὰ βραχῶν εἰς τὰς ὁπίους ἐν γένει κυριεργεῖ τὸ ἐρυθρὸν χρώμα. Εἰς τὴν Νέαν Καλληδωνίαν βάφουσι τὴν κόμην ἐλευθέρας κατὰ τὸ χρώμα τὸ ὁποῖον ἕκαστος προτιμᾷ.
Τὰ αὐτὰ μέσα μεταχειρίζονται καὶ οἱ ἀφρικανικοὶ λαοί. Αἱ γυναῖκες τῶν Ὀσεντῶν ἐπιπέσσουσι ἐν ὄρωσι τὸ σῶμα τῶν, ἐπαλειψθέν προηγουμένως διὰ λίθους, ἐπιχύνουσι δ' ἐνίοτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ λαιμοῦ πρασίνην κόμην. Εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀφρικὴν

ἐσπορίζει ἢ πρὸς τὸ κυανῶν ἀγάπη· ἡ κόμη καὶ ὁ πώγων βάφονται διὰ ζωηροῦ κυανῶν χρώματος· διὰ τοὺς ὀδόντας ὅμως, τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας, τοὺς ὄνυχας μεταχειρίζονται τὸ ἐρυθρὸν. Αἱ γυναῖκες τοῦ Νυφρέ βάφουσι ἐρυθρὰς διὰ κύπρου (κινᾷ) τὰς χεῖρας τοὺς πόδας καὶ τοὺς ὀδόντας· τὰ χεῖλη ἐν τούτοις βάφονται κίτρινα, αἱ δὲ βλεφαρίδες μαύραι· ἡ κόμη καὶ αἱ ὄφρες διὰ λουλακίου.
Ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀσίᾳ εὐρίσκουσι τὴν αὐτὴν ἀγάπην πρὸς τὸ κόκκινον καὶ τὸ κυανῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν πάντοτε τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῆς φύσεως... Μία μόνη πόλις τοῦ Θιβέτ ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν· τοῦ ψιμυθίου ἐκεῖ γίνεται χρῆσις ἀκριβῶς διὰ τὸν ἀντίστροφον λόγον, δηλαδὴ διὰ νὰ μὴ ἀρέσκῃ ὁ μεταχειριζόμενος αὐτό. Εἰς τὴν Λά-Σά πᾶσα ἐντιμὸς γυνὴ οφείλει πρὶν ἐξέλθῃ νὰ ρυπάνῃ τὸ πρόσωπόν της διὰ μαύρης καὶ γλοιώδους ἀλοιφῆς, τὸν δυσάρεστον δὲ αὐτὸν συρμόν ὑφίστανται αἱ γυναῖκες μετ' ὑπομονήν, ἀφοῦ ἀπὸ τοῦ 1352 ἀκόμη ἦτο ἐν ἰσχύῃ. Ὡστε ἡ φιλαρέσκεια τῆς γυναικῆς καὶ ὁ πόθος αὐτῆς ὁ ἐμφυτος πρὸς κατακτήσεις δὲν εἶναι τόσο ἐυκαλεῖν νὰ ἱκανοποιηθῇ παρ' αὐταῖς.
Αἱ ἀλλαγὴ αἱ ἐπιτυχανόμενα δ' ὑποδερμικῶν στιγματισμῶν καὶ τῆς εἰσαγωγῆς διὰ τῶν νυμάτων μαύρου ἢ κυανῶν χρώματος εἶνε ἀκόμη ἀρκετὰ συνήθειαι εἰς τὴν Ὀκεανίαν, εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν καὶ τὴν Ἀφρικὴν.

Ἡ χρῆσις τινὲς τῆς Σενεγάλης στιγματίζουν τὰ χεῖλη καὶ τὰ ὦτα κυανᾷ κεντώσει αὐτὰ μετ' ἀκανθῶν ἢ βελόνῃν διαβροχόμενας εἰς λουλακίον. Εἰς δὲ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν ἀναφέρεται λαϊκὸν τι ἄσμα ὑποχρεοῦν τὰς ἰθαγενεῖς νὰ στίξωσι τὸ στόμα διὰ νὰ μὴ ὁμοιάζουσι «πρὸς γυναῖκας μετὰ κόκκινα χεῖλη».
Ὁ στιγματισμὸς ἀνυψοῦται ἐνίοτε εἰς ἀληθῆ καλλιτεχνίαν, στολίζουν τὸ πρόσωπον, τοὺς βραχίονας, τὰς χεῖρας, τὰ στήθη. Εἰς τὴν Ὀκεανίαν τὸν στιγματισμὸν μεταχειρίζονται κυρίως οἱ ἄνδρες. Συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν παρὰ τοῖς ἀγρίοις λαοῖς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς συνήθειαν

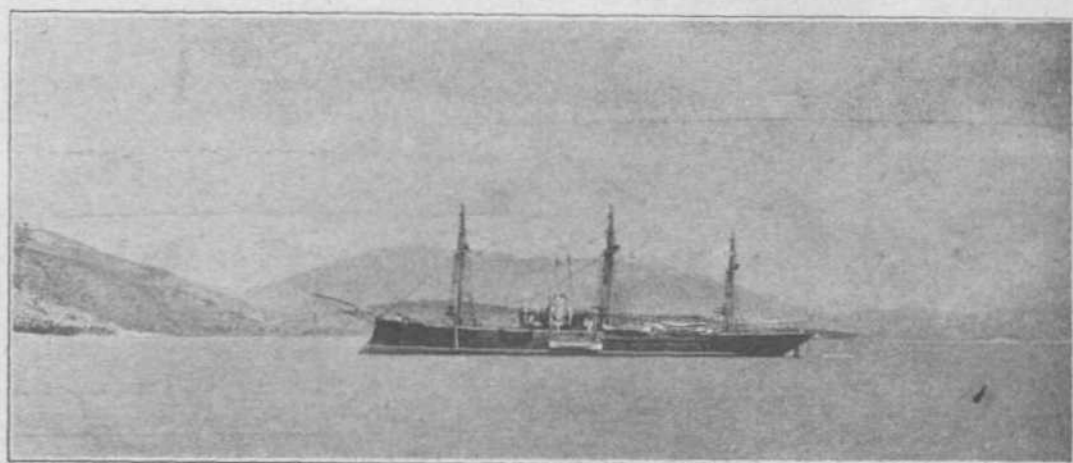
Αἱ κολοβώσεις εἶνε σήμερον ἀκόμη ἀρκετὰ ἐν χρῆσει, ἐφαρμόζονται δὲ πρὸ πάντων εἰς τὸ δέρμα καὶ τὸ πρόσωπον. Σκοπὸν καὶ αὗται ἔχουσι αἰσθητικόν· γνωστότεροι ἐν τούτοις εἶνε αἱ ἐκ θρησκευτικῶν λόγων ὑπαγορευόμεναι κολοβώσεις. Οὕτως οἱ εὐσεβεῖς Μεξικανικοὶ τρυποῦν τὴν γλώσσαν των, διὰ δὲ τῆς ὀπῆς διέρχεται εἶδος κομβολογίου ἐξ ἀκανθῶν. Εἰς τινὰς λαοὺς τῆς Ἀφρικῆς ἀποκόπτονται μία ἢ καὶ πλείοστεραι φάλαγγες τῶν δακτύλων, ὁ δὲ ἀκρωτηριασμὸς αὐτὸς εἶνε σημεῖον πένθους ἢ σκοπὸν ἔχει ν' ἀποδώσῃ τὴν ὑγίαν εἴτε εἰς αὐτὸν τὸν ἐγγχειριζόμενον, εἴτε εἰς πρόσωπον προσφιλῆς αὐτοῦ.

Αἱ δερματικαὶ κολοβώσεις συνίστανται εἰς τὴν ἀπόσπασιν ἢ τὸ ξύρισμα τῆς κόμης. Αἱ ἀποψιλοῦσαι αὐτὰ παρατηρήθησαν ἐν Αὐστραλίᾳ, ἐν Ἀμερικῇ, ἐν Ἀσίᾳ. Παρὰ τοῖς Κινεζοῖς ἡ κόμη ξυρίζεται εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ κρανίου.

Αἱ ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐντομαὶ εἶνε σχεδὸν ὅσον καὶ ὁ στιγματισμὸς διαδοδομένοι. Ὅσον πολυαριθμότεραι καὶ βαθύτερα εἶνε τόσοι περισσότερον καταφανῆ καθίσταται τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ φέροντος αὐτάς. Αἱ ἐντομαὶ αὗται ὡς προορισμὸν ἔχουσι νὰ προεξηφωσίν οὐλὰς ἐξωραϊστικὰς, γίνονται εἴτε διὰ τοῦ πυρός, εἴτε διὰ κοπτεροῦ ὄργανου, ἢ δὲ ἐγγχειρησῆς ἔχει πολλὰκις ὡς συνέπειαν τὸν θάνατον τοῦ ἐγγχειριζόμενου. Τὸ εἶδος αὐτὸ εἶνε συνηθέστερον εἰς τοὺς ἄνδρας παρὰ εἰς τὰς γυναῖκας. Αἱ τοῦ προσώπου ἐντομαὶ γίνονται εἰς τὰς παρειάς, τὰ ὦτα, τὴν ρίνα, τὰ χεῖλη, τοὺς ὀδόντας.

Εἰς τινὰς λαοὺς τῶν παραλίω τῆς Βαργγείου θαλάσσης αἱ παραταί τρυπανταὶ καὶ εἰς τὰς ὄπας ἐντίθενται τρίχες μύστακος φώκης. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖ τὰς τρίχας τῆς φώκης ἀντικαθιστοῦσι διὰ πτερῶν.

Αἱ κολοβώσεις τῶν ὀδόντων εἶνε ποικίλαι. Οἱ Ἑ-

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΜΙΑΟΥΤΗΣ

Ὁ Ναύαρχος Μιαούτης, ἐτοιμασθεὶς τελείως, ἀπέπλευσε χθὲς διὰ τὸν μέγαν ἐκπαιδευτικὸν πλοῖον του. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ παρέχουμεν ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα τοῦ πλοίου.

Ὁ Ναύαρχος Μιαούτης εἶναι καταδρομικὸν ἐκ σιδήρων ἐπερδεδυμένον διὰ ξύλου, καθειλεῖσθαι δὲ τῷ 1879. Ἔχει μήκος 246 ποδῶν, πλάτος 36 π., ἐκτόπισμα 1770 τόννων καὶ βόθισμα 14 π. Ἡ μηχανὴ του εἶναι δύναμει 2200 ἰππων, ἔχει δὲ ταχύτητα 12 μιλίων. Φέρει 4 πηροβόλα Κρόιτ τῶν 17, ἄλλα 4 μικροῦ διαμετρήματος καὶ 2 μισθολιθόβολα.

σκιμῶσι συντρίβουσι τοὺς τομῆς μέχρι τῶν οὐλῶν διὰ νὰ μὴ ὁμοιάζουσι πρὸς σκύλους. Εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ Ἀμερικῇ, λαοὶ τινὲς ἐξερρίζουσι καὶ ἐκρίζουσι ἀκόμη τοὺς ἀνωτέρους τίσσασας τομῆς διὰ νὰ διακρίνωσιν ἀπὸ τὰ ζῶα. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν πρὸ πάντων συγκαλλύουσι τοὺς ὀδόντας μετὰ διαφόρους ὕλας, χρυσόν, πολυτίμους λίθους καὶ διατροφῶσιν αὐτοὺς πρὸς εἰσαγωγὴν μεταλλίνου σώματος. Ἄλλως καὶ ἐν Ἑυρώπῃ πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐπροτάθη ὡς συρμὸς Ἀμερικανικὸς ἢ συγκαλλύσει τῶν ὀδόντων διὰ μικρῶν ἀδαμάντων.

Αἱ διατροφῆσεις τῶν ὄτων εἶνε ἐν χρῆσει σχεδὸν καθ' ὅλην τὴν ἐπιφανείαν τῆς γῆς, μελονῶσι δὲ ὁ συρμὸς τῶν ἐνωτίων ἀρχίζει νὰ λησμονηθῆ ἐν Ἑυρώπῃ, ἐν τούτοις ὑπάρχουσι ἀκόμη ἀρκετὰ λείψανα τοῦ ἐθίμου. Εἰς τινὰς ἀραβικοὺς λαοὺς τὸ οὖς διατείνεται εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ἐκ τῆς ὀπῆς δύναται νὰ διέλθῃ ὀλόκληρος ἡ πυγμῆ. Εἰς τὴν ὀπῃ ταύτῃ θέτουσι κύνιδρον ὑφάσματα, τεμάχια ὀστράκου χελώνης καὶ ἄλλα κοσμηματα.

Αἱ διατροφῆσεις τῆς ρινὸς εἶνε ἐπίσης συνηθέσταται, γίνονται δὲ εἴτε εἰς τὸ διάφραγμα, εἴτε εἰς τὰ πτερύγια τῆς ρινὸς. Διὰ τῶν ὄπων αὐτῶν διέρχονται κρύαι, πτερὰ κλπ. Θὰ ἦτο μακρόν ν' ἀπαριθμήσῃ τις τοὺς λαοὺς οἵτινες ἐν Ὀκεανίᾳ, Ἐν Ἀφρικῇ, ἐν Ἀσίᾳ, ἐν Ἀμερικῇ ἐτήρησαν τὸ ἔθιμον αὐτό· τὰ κοσμηματα μόνον διαφέρουσι.

Αἱ διατροφῆσεις τῶν χειλέων εἶνε συνηθέσταται. Τὰ διατροφώμενα χεῖλη στολίζονται διὰ διαφόρων κοσμημάτων εἰς τὰς γωνίας ἢ εἰς τὸ ἀνώτερον ἢ τὸ κατώτερον χεῖλος κατὰ τοὺς διαφόρους λαοὺς.

Αἱ συνηθέστεραι παραμορφώσεις ἐφαρμόζονται εἰς τὴν κόμην, καθισταμένην οὐλήν· εἰς τὴν ρίνα, ἧτις διὰ μαλάξεων πλατύνεται πρὸς τὴν βάσιν ἐν Μαλαισίᾳ καὶ Πολυνησίᾳ· εἰς τὰ ὦτα τῶν ὁπίων ὁ λοβὸς

πλατύνεται καὶ ἐπικολλᾷται ἐπὶ τοῦ κρανίου δὲ ἐπιπέδων εἰς τὰ χεῖλη, τῶν ὁπίων παρὰ τισὶ λαοῖς ἐπιτυγχάνεται ἡ ὑπέρμετρος ἐξόγκωσις (τοῦ κάτω χείλους) δὲ ἐπανειλημμένον κεντήσεων· εἰς τοὺς ὀδόντας οἵτινες ριζίζονται, αὐλακίζονται, κόβονται κατὰ διαφόρους τρόπους. Αἱ μαῦραι τῆς Σενεγάλης διὰ καταλλήλων προσπαθειῶν κατὰ τὴν δευτέραν ὀδοντοφυίαν δίδουσι εἰς τοὺς τομῆς διεύθυνσιν τοιαύτην ὥστε νὰ ἐξέχουσι τὰ χεῖλην.

Ἡ παραμόρφωσις τοῦ κορμοῦ διὰ τοῦ στηθοδέσμου, τῶν ποδῶν παρὰ τοῖς Κινεζοῖς εἶνε γνωστόταται, ὥστε περιττὸς πᾶς περὶ αὐτῶν λόγος.

Ἐπίσης τῶν νεογενήτων ἀλλάσσεται τὸ σχῆμα τοῦ κρανίου διὰ συνεχῶς πίεσεως ἐπιτυγχανομένης διὰ ταινιῶν, ἐπιδέσμων, κεφαλοδέσμων, σακιδίων ἄμμου, σανίδων κλπ. Αἱ παραμορφώσεις αὗται ἔχουσι ἀξιοβήρητα ἀποτελέσματα, καθὼς ἐκτός τοῦ ὅτι προαίθετουσι τὸ ἄστυον εἰς ποικίλους, εἰς ἐγκεφαλικὰς συμφορήσεις, ἐπιληψίαν, παραρροσύνην, ἐμποδίζουσι τὴν αὐξήσιν τῆς ἐγκεφαλικῆς μάζης ἧτις δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ τὸν φυσικὸν τῆς ὄγκου.

Αἱ κρανικαὶ παραμορφώσεις τῶν νεογενήτων εἶνε συνηθέσταται ἐν Ἑλλάδι ἐπιτυγχανόμεναι διὰ καταλλήλων χειρισμῶν τῆς μαίας, γνωστότατον δ' εἶναι ὅτι ὅλον τὸν ἡπειρωτῶν τὸ κρανίον εἶναι πεπλατυσμένον, πιεζομένου εἰς τὰ βρέθη τοῦ ἄνω μέρους αὐτοῦ.

Πάντα τ' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα μέσα σκοπὸν ἔχουσι τὸν στολισμὸν, τὴν ἐξωραΐσιν ἢ τὴν ἱκανοποίησιν ματαιοδοξίας, ἀποδεικνύουσι ὅμως τὸν ἔρωτα τοῦ καλοῦ παρὰ τῷ ἀνθρώπινῳ γένει καὶ δυνατὸν νὰ χρησιμεύσωσι ὡς ἀφροτηρία ἐπιστημονικῶν διαπλάσεων αἱ ὁποῖαι θὰ καταστήσωσι τὰ σώματά μας εὐαρμοστότερα πρὸς τὸν ἐπιτέρον πολιτισμὸν. Ἡδὴ ἡ πάροδος τῶν αἰώνων ἔχει τροποποιήσει τὸ ἀνθρώπινον γένος· αἱ τρίχες αἵτινες ἐκάλυπτον τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐπε-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
Κ. ΜΕΤΑΞΑ ΒΟΣΠΟΡΙΤΟΥ
ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Ἡ πολυτελεστέρα τῶν Ἑλληνικῶν ἐκδόσεων.
Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ τιμᾶται δραχμὰς 4.

ΣΥΡΜΟΙ ΚΥΡΙΩΝ

σαν ή φωνή ή τόνον ισχυρά παρά τοις πρώτοις ανθρώποις και γρησμεύουσα ως μέσον συνεννοήσεως εις αποστάσεις εξησθηνσε ή σφρησαι ήμβλύνθη· οί μωσ ήμων, ανακουρσθέντες υπό της μηχανής, έσφι κρύθησαν.

Δύναται τις λοιπόν να συλλαβη την ιδεαν τροποποιήσεων του ανθρωπίνου σώματος, προσωρισμένων να εξουδετερώσωσιν ή καταστήσωσιν άβλαβείς χαρακτήρα: άνωφελείς ή βλαβερούς. "Ας μη νομίση τις δε ότι πρόκειται περι υλιστικων θεωριών· ο χαρακτήρ τροποποιείται, όταν τό σώμα μεταμορφούται. Η έλαφος ή τόνον υποπτος και άγρία της όποιας αποκόπτονται τά κέρατα, αποβαίνει δειλή και πραεία, διότι αισθάνεται έαυτην άσθενεστέραν· ο θυελλώδης νεανίας γίνεται, διότι αισθάνεται έαυτον άσθενέστερον, ήσυχος και φρόνιμος γέρον.

Τό σώμα είναι ή μόνη εσθία όδός ή άχρυσος εις την ψυχήν διά να τροποποιήση, αυτην προς τον δεινα ή δεινα σκοπόν.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΥΣΕΙΣ

Λύσις του έν τω προηγουμένω φύλλω αίνιγματος είναι: Λύχνος (θάλασσα τό έλαιον και φσιδι τό φυτίλι). Του δε γρίφου: "Εσο μεγαλόψυχος και ουχι υπερήφανος." (Εσο μέγα Λώι φύχος καιου χυπερ η φ άνω σ).

Τό αίνιγμα μόνον έλυσαν οί εξής: Τέρας ωραιότητος, Κωνσταντινά Θ. Σίν, Άνδρέας Παρασκευόπουλος, Δεχαϊνά μαθήτρια Άρσακείου, Άστρον, Αιγίου, Δεσποινίς Αιγίου, Κωνστ. Κουγεβετίπουλος.

Άμφότερα δε, γρίφον και αίνιγμα, έλυσαν οί εξής: Βρεγμένη κοιτη, Τάκης Ζαγκλίφας, Λοδοκόφτης, Δ Παναγιωτόπουλος (άκατάλληλον), Μ. Γιαννακόπουλος, Ούγγρος, Χαχόλος, Βασ. Χαρολάμπης, Α. Ρόζης, Ένέργεια, Α. Μανούσος, Μυχραγια: Κορκοράν και άλλοι των όποιων τά όνόματα παραλείπονται χάριν συντομίας, άλλ' οί όποιοι έλαβον μέρος εις την κληρωσιν.

Τά δώρα λαμβάνουτιν διά κλήρου εκ μόν των επαρχιών ο Βασίλ Χαρολάμπης (αδύο Κορδία), εκ δε των Άθηνών ή εξωτερική μαθήτρια του Άρσακείου (εισιτήριον θεάτρου).

Σήμερον τό Τέρας της ωραιότητος προτείνει τό εξής αίνιγμα:

"Όπως είμαι άν μ' αφήσης, Άφεύκτως θά με προοκυνήσης. Έάν όμως εις τό μέσον Γράμμα τι μου προστεθή, Τότε άμέως θά τρομάξη όστις θέλει με ιδεί,

Η δε Δεσποινίς Αιγίου προτείνει τό εξής:

Τό πρώτον μέρος του σπητιού, Άρθρον τό δεύτερόν μου, Τό τρίτον άκρωτήριον, Τρώγουν 'στό σύνολόν μου.

Βραβεία θά δοθούν διά μόν τάς επαρχίας ο "Βιος του Χριστού", διά δε τους έν Άθήναις τό μυθιστόρημα «Γιά την Πατρίδα».

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΚΟΡΑΣΙΩΝ ΔΙ' ΕΞΟΧΑΣ

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ ΛΟΥΤΡΩΝ